

СИНТЕЗОВАНИЙ ТЕКСТ

БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ ПРО ВИКОНАННЯ ЗАХОДІВ, ЯКІ СТОСУЮТЬСЯ УГОД ПРО ОПОДАТКУВАННЯ, З МЕТОЮ ПРОТИДІЇ РОЗМИВАННЮ БАЗИ ОПОДАТКУВАННЯ ТА ВИВЕДЕННЮ ПРИБУТКУ З-ПІД ОПОДАТКУВАННЯ

ТА

УГОДИ МІЖ УРЯДОМ УКРАЇНИ І УРЯДОМ РЕСПУБЛІКИ ІНДОНЕЗІЯ ПРО УНИКНЕННЯ ПОДВІЙНОГО ОПОДАТКУВАННЯ ТА ПОПЕРЕДЖЕННЯ ПОДАТКОВИХ УХИЛЕНЬ СТОСОВНО ПОДАТКІВ НА ДОХОДИ

Загальне застереження до синтезованого тексту

У цьому документі представлений синтезований текст щодо застосування Угоди між Урядом України і Урядом Республіки Індонезія про уникнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на доходи, підписаної 11 квітня 1996 року (далі – Угода), з урахуванням змін, внесених відповідно до Багатосторонньої Конвенції про виконання заходів, які стосуються угод про оподаткування, з метою протидії розмиванню бази оподаткування та виведенню прибутку з-під оподаткування, підписаної Україною 23 липня 2018 року та Республікою Індонезія 07 червня 2017 року (далі – Багатостороння Конвенція).

Документ підготовлений на основі позиції України в рамках Багатосторонньої Конвенції, наданої Депозитарію після ратифікації 08 серпня 2019 року, та позиції Республіки Індонезія в рамках Багатосторонньої Конвенції, наданої Депозитарію після ратифікації 28 квітня 2020 року. Ці позиції в рамках Багатосторонньої Конвенції підлягають змінам, передбаченим у Багатосторонній Конвенції. Зміни, внесені до позицій в рамках Багатосторонньої Конвенції, можуть змінити вплив Багатосторонньої Конвенції на цю Угоду.

Єдиною метою цього документа є полегшення розуміння застосування Багатосторонньої Конвенції до Угоди, і він не є джерелом права. Автентичні юридичні тексти Угоди та Багатосторонньої Конвенції мають переважну силу і залишаються юридичними текстами, що підлягають застосуванню.

Положення Багатосторонньої Конвенції, які застосовуються до положень Угоди, зазначені в таблицях по тексту цього документа в контексті відповідних положень Угоди. Таблиці, що містять положення Багатосторонньої Конвенції, загалом були вставлені відповідно до порядку положень Модельної податкової конвенції ОЕСР в редакції 2017 року.

Зміни до тексту положень Багатосторонньої Конвенції були внесені для забезпечення відповідності термінології, що використовується в Багатосторонній Конвенції, та термінології, що використовується в Угоді (термін «Угода про оподаткування, на яку поширюється дія цієї Конвенції» змінено на «Угода», а «Договірні юрисдикції» – на «Договірні Держави») з метою полегшення розуміння положень Багатосторонньої Конвенції. Зміни до термінології покликані покращити тлумачення документа та не змінюють зміст положень Багатосторонньої Конвенції.

У всіх випадках посилання на положення Угоди чи на Угоду слід розуміти як посилання на Угоду з урахуванням змін відповідно до положень Багатосторонньої Конвенції за умови, що такі положення Багатосторонньої Конвенції набрали чинності.

Посилання:

Автентичний юридичний текст Багатосторонньої Конвенції та Угоди можна знайти за посиланнями:

Багатостороння Конвенція:

<https://www.oecd.org/tax/treaties/multilateral-convention-to-implement-tax-treaty-related-measures-to-prevent-BEPS.pdf>

Угода, опублікована Україною:

https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/360_689#Text

Позиція України в рамках Багатосторонньої Конвенції, яка надана Депозитарію після ратифікації 08 серпня 2019 року, та позиція Республіки Індонезія в рамках Багатосторонньої Конвенції, яка надана Депозитарію після ратифікації 28 квітня 2020 року, знаходяться на сайті Депозитарію Багатосторонньої Конвенції (ОЕСР): <http://www.oecd.org/tax/treaties/beps-mli-signatories-and-parties.pdf>.

Набрання положеннями Багатосторонньої Конвенції чинності:

Положення Багатосторонньої Конвенції, що застосовуються до цієї Угоди, не набирають чинності в ті самі дати, що і початкові положення Угоди. Кожне з положень Багатосторонньої Конвенції може набрати чинності в різні дати залежно від видів податків (податки, утримані у джерела, чи інші податки, що стягуються) та рішень, прийнятих Україною та Республікою Індонезія в їхніх позиціях в рамках Багатосторонньої Конвенції.

Дати передачі на зберігання ратифікаційних грамот: 08 серпня 2019 року для України та 28 квітня 2020 року для Республіки Індонезія.

Набрання Багатосторонньою Конвенцією чинності: 01 грудня 2019 року для України та 01 серпня 2020 року для Республіки Індонезія.

Якщо інше не зазначено деінде в цьому документі, положення Багатосторонньої Конвенції, що застосовуються до Угоди, набирають чинності:

в Україні:

- стосовно податків, утриманих у джерела, на суми, сплачені або зараховані нерезидентам, якщо подія, що спричиняє такі податки, відбувається 01 січня або після 01 січня 2025 року; та

- стосовно всіх інших податків, для податків, що стягуються Договірною Державою у податкових періодах, які починаються з 28 серпня або після 28 серпня 2025 року;

в Республіці Індонезія:

- стосовно податків, утриманих у джерела, на суми, сплачені або зараховані нерезидентам, якщо подія, що спричиняє такі податки, відбувається 01 січня або після 01 січня 2025 року; та

- стосовно всіх інших податків, для податків, що стягуються Договірною Державою у податкових періодах, які починаються з 01 січня або після 01 січня 2026 року.

**УГОДА МІЖ УРЯДОМ УКРАЇНИ І УРЯДОМ РЕСПУБЛІКИ ІНДОНЕЗІЯ ПРО
УНИКНЕННЯ ПОДВІЙНОГО ОПОДАТКУВАННЯ ТА ПОПЕРЕДЖЕННЯ
ПОДАТКОВИХ УХИЛЕНЬ СТОСОВНО ПОДАТКІВ НА ДОХОДИ**

Уряд України і Уряд Республіки Індонезія,

бажаючи укласти Угоду про уникнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на доходи,

Пункт 1 статті 6 Багатосторонньої Конвенції, що стосується наміру усунути подвійне оподаткування, додано до тексту преамбули Угоди:

**СТАТТЯ 6 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – МЕТА УГОДИ ПРО
ОПОДАТКУВАННЯ, НА ЯКУ ПОШИРЮЄТЬСЯ ДІЯ ЦЬОЇ КОНВЕНЦІЇ**

Маючи намір усунути подвійне оподаткування стосовно податків, на які поширюється дія [цієї Угоди], без створення можливостей для повного звільнення від оподаткування або зменшення оподаткування шляхом податкового ухилення або уникнення (у тому числі, шляхом неправомірного використання угод з метою отримання пільг, передбачених [Угодою], задля отримання непрямої вигоди резидентами третіх юрисдикцій),

І підтверджуючи своє прагнення до розвитку і поглиблення взаємних економічних стосунків, домовились про таке:

**Стаття 1
ОСОБИ, ДО ЯКИХ ЗАСТОСОВУЄТЬСЯ УГОДА**

Ця Угода застосовується до осіб, які є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

**Стаття 2
ПОДАТКИ, НА ЯКІ ПОШИРЮЄТЬСЯ УГОДА**

1. Ця Угода поширюється на податки на доходи, що стягуються від імені Договірної Держави або її політико-адміністративних підрозділів, або місцевих органів влади, незалежно від способу їх стягнення.
2. Податками на доходи вважаються всі податки, що справляються від загальної суми доходів або з елементів доходу, включаючи податки на доходи від відчужування рухомого або нерухомого майна.
3. Існуючими податками, на які поширюється ця Угода, є:
 - a) в Україні:
 - (i) податок на прибуток підприємств;
 - (ii) прибутковий податок з громадян (надалі "український податок");
 - b) в Індонезії:

прибутковий податок, що стягується згідно Undang- undang Pajak Penghasilan 1984 (Закон 7 від 1983)

(надалі "індонезійський податок").
4. Ця Угода застосовується також до будь-яких ідентичних або подібних по суті податків, які стягуються однією з Договірних Держав після дати підписання цієї Угоди, в доповнення до або замість існуючих податків. Компетентні органи Договірних Держав повідомляють один одного про будь-які істотні зміни, що відбудуться в їх законодавствах щодо оподаткування.

Стаття 3 ЗАГАЛЬНІ ВИЗНАЧЕННЯ

1. У розумінні цієї Угоди, якщо із контексту не випливає інше:
 - a) (i) термін "Україна" означає територію України, її континентальний шельф і її виключну (морську) економічну зону, включаючи будь-яку територію за межами територіального моря України, в межах якої відповідно до міжнародного права та при застосуванні її внутрішнього законодавства Україна виконує юрисдикцію або суверенні права стосовно морського дна, надр та їх природних ресурсів;
(ii) термін "Індонезія" включає територію Республіки Індонезія так як визначено її законодавством і суміжну зону, в межах якої Республіка Індонезія здійснює суверенітет, суверенні права або юрисдикцію відповідно до положень міжнародного законодавства;
 - b) терміни "Договірна Держава" і "друга Договірна Держава" означають Україну або Індонезію залежно від контексту;
 - c) термін "особа" включає фізичну особу, компанію або будь-яке інше об'єднання осіб;
 - d) термін "компанія" означає будь-яке корпоративне об'єднання або будь-яку організацію, що розглядається з метою оподаткування як корпоративне об'єднання;
 - e) терміни "підприємство Договірної Держави" та "підприємство другої Договірної Держави" означають відповідно підприємство, що керується резидентом Договірної Держави, та підприємство, що керується резидентом другої Договірної Держави;
 - f) термін "міжнародне перевезення" означає будь-яке перевезення морським або повітряним судном, що експлуатується підприємством Договірної Держави, крім випадків, коли морське або повітряне судно експлуатується виключно між пунктами в другій Договірній Державі;
 - g) термін "компетентний орган" означає:
 - (i) в Україні, Міністерство фінансів України або його повноважного представника;
 - (ii) в Індонезії, Міністра фінансів або його повноважного представника;
 - h) термін " національна особа" означає:
 - (i) будь-яку фізичну особу, яка має громадянство Договірної Держави;
 - (ii) будь-яку юридичну особу, партнерство і асоціацію, що одержують свій статус, як такий за чинним законодавством Договірної Держави.
2. При застосуванні цієї Угоди Договірною Державою будь-який термін, не визначений у ній, матиме те значення, якщо з контексту не випливає інше, яке він має згідно із законодавством цієї Держави щодо податків, на які поширюється ця Угода.

Стаття 4 РЕЗИДЕНТ

1. Для цілей цієї Угоди термін "резидент Договірної Держави" означає особу, яка за законодавством цієї Держави підлягає оподаткуванню в ній на підставі місця проживання, постійного місцеперебування, місця знаходження керівного органу, місця реєстрації або будь-

якого іншого аналогічного критерію. Однак цей термін не включає особу, яка підлягає оподаткуванню у цій Державі лише стосовно доходів із джерел у цій Державі.

2. У разі, коли відповідно до положень пункту 1 фізична особа є резидентом обох Договірних Держав, її статус визначається таким чином:

а) вона вважається резидентом тієї Держави, де вона має постійне житло; якщо вона має постійне житло в обох Договірних Державах, вона вважається резидентом тієї Держави, в якій вона має більш тісні особисті й економічні зв'язки (центр життєвих інтересів);

б) якщо Держава, в якій вона має центр життєвих інтересів, не може бути визначена або коли вона не має постійного житла в жодній з Держав, вона вважається резидентом тієї Держави, де вона звичайно проживає;

в) якщо вона звичайно проживає в обох Договірних Державах або коли вона звичайно не проживає в жодній з них, вона вважається резидентом тієї Держави, національною особою якої вона є;

г) якщо вона є національною особою обох Держав або якщо вона не є національною особою жодної з них, то компетентні органи Договірних Держав вирішують це питання за взаємною згодою.

3. У разі, коли відповідно до положень пункту 1 цієї статті особа, що не є фізичною особою, є резидентом обох Договірних Держав, тоді вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, у якій вона отримала свій статус як такий.

Стаття 5 ПОСТІЙНЕ ПРЕДСТАВНИЦТВО

1. Для цілей цієї Угоди термін "постійне представництво" означає постійне місце діяльності, через яке повністю або частково здійснюється комерційна діяльність підприємства.

2. Термін "постійне представництво" включає зокрема:

а) місце управління;

б) відділення;

в) контору;

г) фабрику;

д) майстерню;

е) склад товарів або приміщення, що використовуються як торговельна точка;

ж) ферму або плантацію;

з) шахту, нафтову або газову свердловину, кар'єр або будь-яке інше місце видобутку природних ресурсів, включаючи бурову установку або працююче судно.

3. Термін "постійне представництво" також включає:

а) будівельний майданчик, будівельний, складальний або монтажний об'єкт або контрольну діяльність, пов'язану з ними, та розвідку природних ресурсів, якщо тільки такий майданчик, об'єкти або контрольна діяльність та розвідка природних ресурсів існують більше 6 місяців протягом будь-якого дванадцятимісячного періоду;

б) надання послуг, включаючи консультаційні послуги підприємством через найманих службовців або інший персонал, найнятий підприємством для таких цілей, але тільки якщо діяльність такого виду триває (по такому ж або пов'язаному з ним

об'єкту) протягом періоду або періодів, які складають у сукупності більше 4 місяців протягом будь-якого дванадцятимісячного періоду.

Пункт 1 статті 14 Багатосторонньої Конвенції застосовується та замінює положення цієї Угоди:

СТАТТЯ 14 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – РОЗДІЛЕННЯ КОНТРАКТІВ

1. З єдиною метою визначення того, чи було перевищено період, зазначений у [підпункті а пункту 3 статті 5 цієї Угоди],

а) якщо підприємство [Договірної Держави] здійснює діяльність в іншій [Договірній Державі] у місці, зазначеним у [підпункті а пункту 3 статті 5 Угоди], або здійснює наглядову діяльність у зв'язку з цим об'єктом і ця діяльність здійснюється протягом одного або декількох періодів, які в сукупності перевищують 30 днів, не перевищуючи періоду, зазначеного у [підпункті а пункту 3 статті 5 Угоди]; і

б) якщо пов'язані види діяльності здійснюються в цій іншій [Договірній Державі] на (або, якщо відповідне положення [Угоди] застосовується до наглядової діяльності, у зв'язку з) тому самому місці, визначеному у [підпункті а пункту 3 статті 5 Угоди], протягом різних періодів, кожен з яких перевищує 30 днів, одним або декількома підприємствами, що тісно пов'язані з першим підприємством,

ці різні періоди додаються до сукупного періоду часу, протягом якого перше підприємство здійснює діяльність на цьому місці, вказаному у [підпункті а пункту 3 статті 5 Угоди].

4. [ЗАМІНЕНО пунктом 2 статті 13 Багатосторонньої Конвенції] [Незважаючи на попередні положення цієї статті, термін "постійне представництво" не розглядається як такий, що включає:

а) — використання споруд виключно з метою зберігання або показу товарів чи виробів, що належать підприємству;

б) — утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою зберігання або показу;

в) — утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою переробки іншим підприємством;

г) — утримання постійного місця діяльності виключно з метою закупівлі товарів чи виробів або для збирання інформації для підприємства;

д) — утримання постійного місця діяльності виключно з метою реклами або з метою інформації для підприємства;

е) — утримання постійного місця діяльності виключно з метою здійснення для підприємства будь-якої іншої діяльності, яка має підготовчий або допоміжний характер;

ж) — утримання постійного місця діяльності виключно для здійснення будь-якої комбінації видів діяльності, перелічених у підпунктах від а) до е), за умови, що сукупна діяльність постійного місця діяльності, яка виникає внаслідок такої комбінації має підготовчий або допоміжний характер.]

Пункт 2 статті 13 Багатосторонньої Конвенції замінює пункт 4 статті 5 Угоди:

**СТАТТЯ 13 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ШТУЧНЕ УНИКНЕННЯ
СТАТУСУ ПОСТІЙНОГО ПРЕДСТАВНИЦТВА ШЛЯХОМ ВИКЛЮЧЕНЬ,
ПЕРЕДБАЧЕНИХ ДЛЯ ОКРЕМИХ ВИДІВ ДІЯЛЬНОСТІ
(Варіант А)**

Незалежно від положень [статті 5 Угоди], термін «постійне представництво» вважається таким, що не охоплює:

- a) види діяльності, безпосередньо вказані в [пункті 4 статті 5 Угоди], як види діяльності, які вважаються такими, що не засновують постійне представництво, незалежно від того, чи таке виключення зі статусу постійного представництва залежить від підготовчого або допоміжного характеру діяльності, чи ні;
- b) підтримання постійного місця ведення діяльності, виключно з метою продовження для підприємства будь-якого виду діяльності, не зазначеного у підпункті a);
- c) підтримання постійного місця ведення діяльності, виключно для поєднання видів діяльності, зазначених у підпунктах a) і b);

за умови, що така діяльність, або, у випадку, коли застосовується підпункт c), загальна діяльність постійного офісу має підготовчий або допоміжний характер.

Пункт 4 статті 13 Багатосторонньої Конвенції застосовується до пункту 4 статті 5 цієї Угоди зі змінами, внесеними пунктом 2 статті 13 Багатосторонньої Конвенції:

[Стаття 5 Угоди, зі змінами, внесеними пунктом 2 статті 13 Багатосторонньої Конвенції], не застосовується до постійного місця ведення діяльності, яке використовується або підтримується підприємством, якщо це підприємство або підприємство, що тісно пов'язане з ним, здійснює комерційну діяльність у цьому самому місці або в іншому місці цієї [Договірної Державі] і:

- a) це місце або інше місце засновує постійне представництво для даного підприємства або підприємства, яке тісно з ним пов'язане, згідно із положеннями [статті 5 Угоди]; або
- b) загальна діяльність, що є результатом поєднання видів діяльності, які здійснюються двома підприємствами в одному й тому самому місці, або одним і тим самим підприємством чи підприємствами, тісно пов'язаними між собою, у двох місцях, не має підготовчого або допоміжного характеру,

за умови, що комерційна діяльність, здійснювана цими двома підприємства на одному і тому самому місці, або одним і тим самим підприємством або підприємствами, тісно пов'язаними між собою, у двох місцях, являє собою взаємопов'язані функції, які є частиною цілісної ділової операції.

5. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2, якщо особа, інша ніж агент з незалежним статусом, до якого застосовується пункт 6, діє в Договірній Державі від імені підприємства другої Договірної Держави, то це підприємство розглядається як таке, що має постійне представництво у першій згаданій Державі стосовно будь-якої діяльності, яку ця особа виконує для цього підприємства, якщо така особа:

[ЗАМІНЕНО пунктом 1 статті 12 Багатосторонньої Конвенції] [а) має і звичайно використовує у цій Державі повноваження проводити переговори і укласти контракти від імені підприємства за винятком, якщо діяльність цієї особи обмежена пунктом 4, який у разі, коли ця діяльність виконується через фіксоване місце діяльності, не може перетворити це фіксоване місце діяльності у постійне представництво відповідно до положень цього пункту; або]

Пункт 1 статті 12 Багатосторонньої Конвенції замінює підпункт а пункту 5 статті 5 цієї Угоди:

**СТАТТЯ 12 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ШТУЧНЕ УНИКНЕННЯ
СТАТУСУ ПОСТІЙНОГО ПРЕДСТАВНИЦТВА ШЛЯХОМ ДОГОВОРІВ КОМІСІЙ
ТА ПОДІБНИХ СТРАТЕГІЙ**

Незважаючи на положення [статті 5 Угоди], але з урахуванням [пункту 2 статті 12 Багатосторонньої Конвенції], коли особа діє в [Договірній Державі] від імені підприємства і, діє таким чином, систематично укладає контракти або систематично відіграє основну роль, що призводить до укладення контрактів, які регулярно укладаються без внесення підприємством суттєвих змін, і ці контракти:

- a) укладені від імені підприємства; або
- b) стосуються передачі права власності або надання права на використання майна, яким володіє це підприємство або яким це підприємство має право користуватися; або
- c) стосуються надання послуг цим підприємством,

це підприємство вважається таким, що має постійне представництво в цій [Договірній Державі] по відношенню до будь-яких видів діяльності, які ця особа здійснює для підприємства, за винятком тих випадків, коли такі види діяльності здійснювалися підприємством через постійне місце ведення діяльності цього підприємства, розташоване в цій [Договірній Державі], не будуть призводити до того, що постійне місце ведення діяльності буде вважатися постійним представництвом згідно з визначенням постійного представництва, що міститься в [статті 5 Угоди].

- b) не має такого права, але звичайно утримує у першій згаданій Державі запас товарів, з якого вона здійснює регулярні поставки товарів від імені підприємства; або
- c) виготовляє або виробляє в цій Державі для підприємства товари або вироби, що належать цьому підприємству.

6. [ЗАМІНЕНО пунктом 2 статті 12 Багатосторонньої Конвенції] [Підприємство не розглядається як таке, що має постійне представництво в Договірній Державі, лише на тій підставі, що воно здійснює комерційну діяльність у цій Державі через брокера, комісіонера чи будь-якого іншого агента з незалежним статусом за умови, що такі особи діють у межах своєї звичайної діяльності. Проте якщо діяльність такого агента здійснюється повністю або майже повністю від імені цього підприємства або асоційованих з ним підприємств, він не буде розглядатися як агент з незалежним статусом в межах значення цього пункту.]

Пункт 2 статті 12 Багатосторонньої Конвенції замінює пункт 6 статті 5 цієї Угоди:

**СТАТТЯ 12 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ШТУЧНЕ УНИКНЕННЯ
СТАТУСУ ПОСТІЙНОГО ПРЕДСТАВНИЦТВА ШЛЯХОМ ДОГОВОРІВ КОМІСІЙ
ТА ПОДІБНИХ СТРАТЕГІЙ**

[Пункт 1 статті 12 Багатосторонньої Конвенції] не застосовується, якщо особа, яка діє в **[Договірній Державі]** від імені підприємства іншої **[Договірної Держави]**, здійснює комерційну діяльність в першій згаданій **[Договірній Державі]** як незалежний агент і діє для підприємства у рамках своєї звичайної діяльності. Однак, якщо особа діє виключно або майже виключно від імені одного або декількох підприємств, з якими вона тісно пов'язана, ця особа не вважається незалежним агентом у межах значення цього пункту по відношенню до будь-якого такого підприємства.

7. Той факт, що компанія, яка є резидентом Договірної Держави, контролює чи контролюється компанією, що є резидентом другої Договірної Держави, або яка здійснює комерційну діяльність у цій другій Державі (або через постійне представництво або будь-яким іншим чином), сам по собі не перетворює одну з цих компаній у постійне представництво другої компанії.

Пункт 1 статті 15 Багатосторонньої Конвенції застосовується до положень цієї Угоди:

СТАТТЯ 15 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ВИЗНАЧЕННЯ ОСОБИ, ТІСНО ПОВ'ЯЗАНОЇ З ПІДПРИЄМСТВОМ

Для цілей положень **[статті 5 Угоди]** особа є тісно пов'язаною з підприємством, якщо, з урахуванням усіх відповідних фактів і обставин, одна з них має контроль над іншою або обидві знаходяться під контролем одних і тих самих осіб або підприємств. У будь-якому випадку особа вважається тісно пов'язаною з підприємством, якщо бенефіціарна частка участі особи в іншій особі безпосередньо або опосередковано складає більш ніж 50 відсотків (або, якщо йдеться про компанію, більш ніж 50 відсотків загальної кількості голосів і вартості акцій компанії або 50 відсотків акціонерного капіталу компанії), або якщо бенефіціарна частка участі іншої в особі та в підприємстві безпосередньо або опосередковано складає більш ніж 50 відсотків (або, якщо йдеться про компанію, більш ніж 50 відсотками загальної кількості голосів і вартості акцій компанії або 50 відсотків акціонерного капіталу компанії).

**Стаття 6
ДОХОДИ ВІД НЕРУХОМОГО МАЙНА**

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від нерухомого майна (включаючи доход від сільського або лісового господарства), яке розташоване в другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Термін "нерухоме майно" повинен мати те значення, яке він має у законодавстві Договірної Держави, в якій знаходиться це майно. Цей термін повинен у будь-якому випадку включати майно, допоміжне щодо нерухомого майна, худобу і обладнання, використовувани в сільському і лісовому господарстві, права, до яких застосовуються положення загального права щодо земельної власності, узурфрукт нерухомого майна і права на перемінні або фіксовані платежі як компенсації за розробку або право на розробку мінеральних запасів, джерел та інших природних ресурсів. Морські і повітряні судна не розглядаються як нерухоме майно.

3. Положення пункту 1 цієї статті застосовуються також до доходів, одержуваних від прямого використання, здавання в оренду або використання в будь-якій іншій формі нерухомого майна.

4. Положення пунктів 1 і 3 цієї статті застосовуються також до доходів від нерухомого майна підприємств і до доходів від нерухомого майна, використовуваного для здійснення незалежних особистих послуг.

Стаття 7

ПРИБУТОК ВІД КОМЕРЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

1. Прибуток підприємства Договірної Держави оподатковується тільки у цій Державі, якщо тільки це підприємство не здійснює комерційної діяльності в другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво. Якщо підприємство здійснює комерційну діяльність таким чином, то прибуток підприємства оподатковується в другій Державі, але тільки в тій частині, яка стосується (а) цього постійного представництва, (б) продаж у цій другій Державі товарів або виробів таких же або подібних до тих, що продаються через постійне представництво, (с) іншої комерційної діяльності у цій другій Державі такого ж або аналогічного характеру як та, що виконується через це постійне представництво.

2. З урахуванням положень пункту 3 у разі, якщо підприємство Договірної Держави здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі через розташоване там постійне представництво, то в кожній Договірній Державі цьому постійному представництву зараховується прибуток, який воно могло б одержати, якби було окремим і самостійним підприємством, зайнятим такою ж або аналогічною діяльністю за таких же або аналогічних умов і діяло цілком незалежно від підприємства, постійним представництвом якого воно є.

3. У визначенні прибутку постійного представництва допускається віднімання витрат, понесених для цілей постійного представництва, включаючи раціональний розподіл управлінських та загальноадміністративних витрат, понесених для цілей підприємства в цілому як у Державі, де розташоване постійне представництво, так і в будь-якому іншому місці. У будь-якому випадку такі витрати не повинні включати будь-які суми, що сплачуються (інакше ніж покриття витрат, що дійсно мали місце) постійним представництвом головному офісу підприємства або будь-якому іншому його офісу як роялті, гонорар або інші подібні платежі за користування патентами або іншими правами, або як комісійні за надані особливі послуги чи управління, чи, виключаючи банки, як проценти за позику, надану підприємством постійному представництву. Аналогічним чином при визначенні прибутку постійного представництва не ураховуються суми, що сплачуються (інакше ніж покриття витрат, що дійсно мали місце) головним офісом підприємства або будь-яким іншим його офісом постійному представництву як роялті, гонорар або інші подібні платежі за користування патентами або іншими правами, або як комісійні за виконання певних послуг або управління, або, виключаючи банки, як проценти за позику, надану головному офісу підприємства або будь-якому іншому його офісу.

4. В міру того, як визначення у Договірній Державі згідно з її законодавством прибутку, що стосується постійного представництва на підставі пропорційного розподілу загальної суми прибутку підприємства його різним підрозділам, є звичайною практикою, ніщо в пункті 2 цієї статті не перешкоджає Договірній Державі визначити оподатковуваний прибуток шляхом такого розподілу, як це може бути звичайною практикою; обраний спосіб розподілу, незважаючи на це, повинен бути таким, що результат буде у відповідності до принципів, що містяться у цій статті.

5. Жодний прибуток не відноситься до постійного представництва на підставі звичайної закупівлі постійним представництвом виробів або товарів для підприємства, постійним представництвом якого воно є.

6. Для цілей попередніх пунктів прибуток, що відноситься до постійного представництва, визначається щорічно одним і тим же методом, якщо тільки немає достатньої і вагомої причини для зміни.

7. Якщо прибуток включає види доходів, які розглядаються окремо в інших статтях цієї Угоди, положення цих статей не будуть зачіпатися положеннями цієї статті.

Стаття 8 МІЖНАРОДНИЙ ТРАНСПОРТ

1. Прибутки, одержані резидентом Договірної Держави від експлуатації морських і повітряних суден у міжнародних перевезеннях, оподатковуються лише у цій Державі.

2. Для цілей цієї статті прибутки від експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях включають:

а) доходи від оренди порожніх морських, або повітряних суден; і

б) прибутки, одержувані від використання, утримання або здавання в оренду контейнерів (включаючи трейлери і супутнє устаткування для транспортування контейнерів), що використовуються для перевезення товарів чи виробів,

де така оренда або таке використання, залежно від випадку, є побічними стосовно експлуатації морського або повітряного судна у міжнародних перевезеннях.

3. Положення пунктів 1 і 2 застосовуються також до прибутків від участі у пулі, спільному підприємстві або у міжнародній організації по експлуатації транспортних засобів.

Стаття 9 АСОЦІЙОВАНІ ПІДПРИЄМСТВА

1. У разі, коли:

а) підприємство Договірної Держави прямо або посередньо бере участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства другої Договірної Держави; або

б) одні й ті ж особи прямо або посередньо беруть участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства однієї Договірної Держави і підприємства другої Договірної Держави;

і в кожному випадку між двома підприємствами в їх комерційних та фінансових взаємовідносинах створюються або встановлюються умови, відмінні від тих, які мали б місце між двома незалежними підприємствами, тоді будь-який прибуток, який міг би бути нарахований одному з них, але з причин наявності цих умов не був йому нарахований, може бути включений Договірною Державою до прибутку цього підприємства і відповідно оподаткований.

2. У разі, коли Договірна Держава включає в прибутки підприємства цієї Держави - і відповідно оподатковує - прибутки, по яких підприємство другої Договірної Держави було оподатковано в цій другій Державі, і прибутки, таким чином включені, є прибутками, які були б нараховані підприємству першої згаданої Держави, якби умови взаємовідносин між двома підприємствами були б умовами, які існують між незалежними підприємствами, тоді ця друга Держава повинна зробити відповідні поступки в сумі податку, що стягується з цих прибутків. При визначенні такої поправки повинні бути розглянуті інші положення цієї Угоди, а компетентні органи Договірних Держав можуть проконсультуватися один з одним при необхідності.

3. Договірна Держава не повинна змінювати прибуток підприємства за обставин, згаданих у пункті 2, по закінченні часових обмежень, передбачених її податковим законодавством.

Стаття 10 ДИВІДЕНДИ

1. Дивіденди, що сплачуються компанією, яка є резидентом Договірної Держави, резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.
2. Однак такі дивіденди можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо одержувач є фактичним власником дивідендів, податок, що стягується, не повинен перевищувати:
 - а) 10 відсотків валової суми дивідендів, якщо фактичним власником є компанія (інша ніж партнерство), що володіє щонайменше 20 відсотками капіталу компанії, що сплачує дивіденди;
 - б) 15 відсотків валової суми дивідендів у всіх інших випадках.
3. Термін "дивіденди" при використанні в цій статті означає доход від акцій чи інших прав, які не є борговими вимогами, що дають право на участь у прибутку, також як доход від інших корпоративних прав, який підлягає такому ж оподаткуванню, як доходи від акцій відповідно до податкового законодавства Держави, резидентом якої є компанія, що розподіляє прибуток.
4. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті не застосовуються, якщо особа, що фактично має право на дивіденди, яка є резидентом Договірної Держави, здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, через розташоване в ній постійне представництво або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої в ній постійної бази, і холдінг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. У такому випадку залежно від обставин, застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Угоди.
5. Незважаючи на будь-які положення цієї Угоди, якщо компанія, яка є резидентом Договірної Держави, має постійне представництво в другій Договірній Державі, прибутки постійного представництва можуть підлягати додатковому оподаткуванню в цій другій Державі відповідно до її законодавства, однак додатковий податок не повинен перевищувати 10 відсотків суми таких прибутків після вирахування з неї податку на доход та інших податків на доход, що справляються з неї в цій другій Державі.
6. Положення пункту 5 не зачіпають положень, що містяться у будь-якому контракті по розподілу виробництва і контрактах робіт (або у будь-яких подібних контрактах) стосовно секторів нафти і газу чи іншого гірничодобувного сектору, які укладено Урядом Індонезії або при його сприянні, його відповідною державною нафтовою або газовою компанією або будь-яким іншим його об'єднанням з особою, що є резидентом другої Договірної Держави.
7. У разі, коли компанія, яка є резидентом однієї Договірної Держави, одержує прибутки або доходи з другої Договірної Держави, ця друга Держава може повністю звільнити від податків дивіденди, що сплачуються цією компанією, за винятком, якщо ці дивіденди сплачуються резиденту цієї другої Держави або якщо холдінг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до постійного представництва або постійної бази, розташованих у цій другій Державі, і не може піддавати оподаткуванню нерозподілений прибуток компанії, навіть якщо дивіденди сплачуються або нерозподілений прибуток складається повністю або частково із прибутку чи доходу, що утворюються у цій другій Державі.

Стаття 11 ПРОЦЕНТИ

1. Проценти, що виникають у Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі, якщо такий резидент є фактичним власником цих процентів.
2. Однак такі проценти можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо одержувач фактично має право на проценти, податок, що стягується, не повинен перевищувати 10 відсотків від валової суми процентів. Компетентні органи Договірних Держав за взаємною згодою встановлюють спосіб застосування такого обмеження.
3. Незважаючи на положення пункту 2, проценти, що виникають у Договірній Державі і отримуються Урядом другої Договірної Держави, включаючи політико-адміністративний підрозділ, місцеві органи влади, Центральним банком (стосовно України - Національним банком України, стосовно Республіки Індонезія - Банком Індонезія), звільняються від оподаткування у першій названій Державі.
4. Незважаючи на положення пункту 2 цієї статті, проценти, що виникають у Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, звільняються від оподаткування у цій Державі, якщо вони сплачуються стосовно позички, гарантованої Урядом другої Договірної Держави.
5. Термін "проценти" при використанні в цій статті означає доход від боргових вимог будь-якого виду, незалежно від іпотечного забезпечення і незалежно від володіння правом на участь у прибутках боржника, і зокрема, доход від урядових цінних паперів і облігацій чи боргових зобов'язань, включаючи премії та виграші по цих цінних паперах, облігаціях або боргових зобов'язаннях, також як і доход, прирівняний до доходу від надання грошей у позику за податковим законодавством Держави, у якій доход виникає, включаючи проценти на відстрочені платежі по продажах.
6. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті не застосовуються, якщо особа, що фактично має право на проценти, яка є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникає доход від процентів, через розташоване в ній постійне представництво або надає у цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованою там постійною базою, і боргова вимога, на підставі якої сплачуються проценти, дійсно відноситься до (а) такого постійного представництва або постійної бази або (б) комерційної діяльності, про яку йдеться у підпункті с) пункту 1 статті 7. У такому разі залежно від обставин застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Угоди.
7. Вважається, що проценти виникають у Договірній Державі, якщо платником є сама Держава, її політико-адміністративний підрозділ, місцеві органи влади або резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує проценти, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникла заборгованість, по якій сплачуються проценти, і витрати по сплаті цих процентів несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі проценти виникають у Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.
8. Якщо з причин особливих відносин між платником і особою, яка фактично має право на проценти, або між ними обома і будь-якою третьою особою, сума сплачуваних процентів, що стосується боргової вимоги, на підставі якої вона сплачується, перевищує з будь-яких причин суму, яка була б погоджена між платником і особою, яка фактично має право на одержання процентів, при відсутності таких відносин, положення цієї статті будуть застосовуватись тільки до останньої згаданої суми процентів. У такому випадку надмірна

частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Угоди.

Стаття 12 **РОЯЛТІ**

1. Роялті, які виникають у Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

2. Ставка податку, що стягується у першій Договірній Державі, де виникають роялті, одержані з джерел в цій Договірній Державі і які фактично належать резиденту другої Договірної Держави, не повинна перевищувати 10 відсотків від загальної суми роялті, визначених у пункті 3.

3. Термін "роялті" при використанні в цій статті означає платежі будь-якого виду незалежно від періодичності і форми, імені, номенклатури тією мірою, якою вони зроблені як винагорода за:

- a) використання або право на використання будь-яких авторських прав на будь-які твори літератури, мистецтва чи науки, патент, дизайн або модель, план, таємну формулу або процес, торгову марку або іншого виду власність або право; або
- b) використання або право на використання будь-якого промислового, комерційного або наукового обладнання; або
- c) використання або право на використання наукових, технічних, промислових або комерційних знань або інформації; або
- d) надання будь-якої допомоги, що є підготовчою або допоміжною стосовно будь-якої власності або права, згаданих у підпункті a), будь-якого обладнання, згаданого у підпункті b) або будь-якого знання або інформації згаданих у підпункті c); або
- e) використання або право на використання:
 - i) кінематографічних фільмів; або
 - ii) фільмів або відео для використання на телебаченні; або
 - iii) плівок для використання на радіомовленні.

4. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті не застосовуються, якщо фактичний власник роялті, який є резидентом Договірної Держави, здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають роялті, через розташоване там постійне представництво, або надає у цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованою там постійною базою, і право або майно, стосовно якого сплачуються роялті, дійсно пов'язані з a) таким постійним представництвом або постійною базою або з b) комерційною діяльністю, про яку йдеться у підпункті c) пункту 1 статті 7. У такому разі залежно від обставин застосовуються положення статті 7 або статті 14.

5. Вважається, що роялті виникають у Договірній Державі, якщо платником є сама Держава, місцеві органи влади або резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує роялті, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має у Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникло зобов'язання сплатити роялті, і витрати по сплаті цих роялті несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі роялті виникають у Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.

6. Якщо з причин особливих відносин між платником і фактичним власником роялті або між ними обома і будь-якою іншою особою, сума роялті, яка відноситься до використання, права або інформації, на підставі яких вони сплачуються, перевищує суму, яка була б

узгоджена між платником і фактичним власником роялті, за відсутністю таких відносин, положення цієї статті будуть застосовуватись тільки до останньої згаданої суми. У цьому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Угоди.

Стаття 13

ДОХОДИ ВІД ВІДЧУЖУВАННЯ МАЙНА

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчужування нерухомого майна, як воно визначено у статті 6 і яке розташоване у другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.
2. Доходи від відчужування рухомого майна, що формує частину комерційного майна постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в другій Договірній Державі, або рухомого майна, яке відноситься до постійної бази, регулярно доступної резиденту Договірної Держави в другій Договірній Державі і яке розташоване в другій Договірній Державі для надання незалежних особистих послуг, включаючи доходи від відчужування такого постійного представництва (окремо чи в сукупності з цілим підприємством) або від такої постійної бази, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.
3. **[ЗАМІНЕНО пунктом 4 статті 9 Багатосторонньої Конвенції]** ~~[Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчужування акцій або інших корпоративних прав в компанії, які складаються повністю або переважно із нерухомого майна, розташованого у другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі]~~

Пункт 4 статті 9 Багатосторонньої Конвенції замінює пункт 3 статті 13 цієї Угоди:

СТАТТЯ 9 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ДОХОДИ ВІД ВІДЧУЖЕННЯ АКЦІЙ АБО ЧАСТКИ УЧАСТІ ОСОБИ, ВАРТІСТЬ ЯКИХ ОДЕРЖУЄТЬСЯ ЗДЕБІЛЬШОГО З НЕРУХОМОГО МАЙНА

Для цілей [Угоди] доходи, одержані резидентом [Договірної Держави] від відчуження акцій або співставних з ними часток у праві власності, таких як участь у партнерстві або трастовій компанії, можуть оподатковуватися в іншій [Договірній Державі], якщо у будь-який час протягом 365 днів, що передують відчуженню, ці акції або співставні з ними частки у праві власності одержали більше 50 відсотків своєї вартості безпосередньо або опосередковано від нерухомого майна (нерухомості), розташованого в цій іншій [Договірній Державі].

4. Доходи, що одержуються підприємством Договірної Держави від відчужування морських або повітряних суден, що експлуатуються в міжнародних перевезеннях підприємством Договірної Держави або рухомого майна, пов'язаного з експлуатацією таких морських або повітряних суден, оподатковуються тільки в цій Державі.
5. Доходи від відчужування будь-якого майна, іншого ніж те, про яке йдеться мова у попередніх пунктах, оподатковуються тільки у Договірній Державі, резидентом якої є особа, що відчужує майно.

Стаття 14

НЕЗАЛЕЖНІ ОСОБИСТІ ПОСЛУГИ

1. Доход, що одержується резидентом однієї Договірної Держави від надання професійних послуг чи іншої діяльності незалежного характеру, оподатковується тільки у цій Державі, за винятком випадку, коли він володіє регулярно доступною постійною базою в другій Договірній Державі з метою проведення цієї діяльності або перебуває у цій другій Державі протягом періоду або періодів, які складають у сукупності більше 183 днів протягом будь-якого дванадцятимісячного періоду. Якщо у нього є така постійна база або він залишається у цій другій Державі на вищевказаний період, доход може оподатковуватись у другій Договірній Державі, але тільки стосовно доходу, що приписується до цієї постійної бази або отримується в цій другій Державі протягом вищевказаного періоду або періодів.
2. Термін "професійні послуги" включає, зокрема, незалежну наукову, літературну, артистичну, художню, освітню або викладацьку діяльність, так само, як і незалежну діяльність лікарів, адвокатів, інженерів, архітекторів, стоматологів і бухгалтерів.

Стаття 15

ЗАЛЕЖНІ ОСОБИСТІ ПОСЛУГИ

1. З урахуванням положень статей 16, 18, 19 і 20 платня, заробітна плата та інші подібні винагороди, одержувані резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, оподатковуються тільки у цій Державі, якщо тільки робота за наймом не здійснюється в другій Договірній Державі. Якщо робота за наймом здійснюється таким чином, отримана винагорода може оподатковуватись у цій другій Державі.
2. Незважаючи на положення пункту 1, винагорода, що одержується резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, здійснюваною в другій Договірній Державі, оподатковується тільки в першій згаданій Державі, якщо:
 - a) одержувач перебуває в другій Державі протягом періоду або періодів, що не перевищують у сукупності 183 днів протягом будь-якого календарного року; і
 - b) винагорода сплачується наймачем або від імені наймача, який не є резидентом другої Держави; і
 - c) витрати по сплаті винагород не несуть постійне представництво або постійна база, які наймач має в другій Державі.
3. Незважаючи на попередні положення цієї статті, винагорода, одержувана у зв'язку з роботою за наймом, що здійснюється на борту морського або повітряного судна, яке експлуатується в міжнародних перевезеннях підприємством Договірної Держави, підлягає оподаткуванню тільки в цій Державі.

Стаття 16

ГОНОРАРИ ДИРЕКТОРІВ

1. Гонорари директорів та інші аналогічні виплати, які одержуються резидентом однієї Договірної Держави як членом ради директорів компанії або будь-якого іншого аналогічного органу компанії, яка є резидентом другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.
2. Винагороди, які особа, до якої застосовується пункт 1, отримує від компанії стосовно виконання щоденних обов'язків управлінського або технічного характеру, можуть оподатковуватись відповідно до положень статті 15.

Стаття 17

АРТИСТИ І СПОРТСМЕНИ

1. Незважаючи на положення статей 14 і 15, доход, що одержується резидентом Договірної Держави як працівником мистецтва, таким як артист театру, кіно, радіо чи телебачення, або музикантом, або як спортсменом від його особистої діяльності, що здійснюється у другій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій другій Державі.
2. Якщо доход від особистої діяльності, здійснюваної працівником мистецтва або спортсменом у такій своїй якості, нараховується не самому працівнику мистецтва чи спортсмену, а іншій особі, цей доход незалежно від положень статей 7, 14 і 15, може оподатковуватись у Договірній Державі, в якій здійснюється діяльність працівника мистецтва чи спортсмена.
3. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2, доход, отримуваний від діяльності, згаданої в пункті 1, яка здійснюється на основі угоди про культурне співробітництво або угоди між Договірними Державами, буде звільнено від оподаткування у Договірній Державі, в якій виконується ця діяльність, якщо візит до цієї Держави повністю або значною мірою фінансується за рахунок фондів однієї або обох Договірних Держав, її місцевого органу влади або громадської організації.

Стаття 18

ПЕНСІЇ

1. Відповідно до положень пункту 2 статті 19 пенсії або інші подібні винагороди, що сплачуються резиденту однієї Договірної Держави із джерел другої Договірної Держави з огляду на минулу роботу або послуги у цій другій Договірній Державі та будь-яка рента, що сплачується резиденту із таких джерел, будуть оподатковуватись тільки у цій другій Державі.
2. Термін "рента" означає зазначену суму, що періодично сплачується фізичній особі у зазначені терміни протягом строку життя чи протягом указанного або встановленого періоду часу згідно із зобов'язаннями здійснювати платежі в обмін на адекватну та повну компенсацію у грошовій чи іншій формі.

Стаття 19

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА

1. а) Винагорода, інша ніж пенсія, що сплачується Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади будь-якій фізичній особі за службу, здійснювану для цієї Держави або її політико-адміністративного підрозділу, або місцевого органу влади, оподатковується тільки у цій Державі;
б) Однак така винагорода оподатковується тільки в другій Договірній Державі, якщо служба здійснюється в цій Державі і фізична особа є резидентом цієї Держави, яка:
 - (і) є національною особою цієї Держави; або
 - (ii) не стала резидентом цієї Держави тільки з метою здійснення служби.
2. а) Будь-яка пенсія, яка сплачується безпосередньо або з фондів, створених Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади фізичній особі у зв'язку з послугами, наданими цій Державі або її політико-адміністративному підрозділу, або місцевому органу влади, підлягає оподаткуванню тільки у цій Державі.

б) Однак подібна пенсія повинна оподатковуватись тільки в другій Договірній Державі, якщо фізична особа є резидентом і національною особою цієї другої Держави.

3. Положення статей 15, 16 і 18 застосовуються до винагород та пенсій стосовно послуг, що здійснюються у зв'язку з комерційною діяльністю, що проводиться Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органам влади.

Стаття 20 **ВЧИТЕЛІ ТА ДОСЛІДНИКИ**

Фізична особа, яка безпосередньо перед візитом у Договірну Державу є резидентом другої Договірної Держави і яка на запрошення Уряду першої названої Держави або університету, коледжу, школи, музею або інших освітніх установ у першій названій Договірній Державі або за офіційною програмою про культурний обмін, перебуває у цій Договірній Державі протягом періоду, що не перевищує послідовно двох років виключно з метою викладання, читання лекцій або проведення досліджень у таких установах, підлягає звільненню від оподаткування у цій Договірній Державі щодо її винагороди за таку діяльність за умови, що таку винагороду вона отримує за межами цієї Договірної Держави.

Стаття 21 **СТУДЕНТИ І ПРАКТИКАНТИ**

1. Платежі, які одержує з метою підтримки, навчання чи підготовки студент або практикант, який є або був безпосередньо перед відвідуванням Договірної Держави резидентом другої Договірної Держави і який перебуває у першій згаданій Державі виключно з метою навчання чи професійної підготовки, не повинні оподатковуватись у цій Договірній Державі за умови, що такі виплати виникають з джерел межами цієї Договірної Держави.

2. Щодо грантів, стипендій, винагород за службу, на які не поширюється пункт 1, на студента або практиканта, що визначений у пункті 1, будуть на додаток поширюватись на час його навчання або проходження практики такі самі звільнення, знижки стосовно податків, яким підлягають резиденти Договірної Держави, в якій вони знаходяться.

Стаття 22 **ІНШІ ДОХОДИ**

1. Види доходів резидента Договірної Держави, де б вони не виникали, про які не йдеться у попередніх статтях цієї Угоди, інші ніж доходи, які виникають в результаті передачі або придбання прав на володіння або управління майном, розташованим у другій Договірній Державі, а також доходи у формі лотерей і призів, підлягають оподаткуванню лише у цій Державі.

2. Положення пункту 1 цієї статті не застосовуються до доходів, інших ніж доходи від нерухомого майна, визначеного в пункті 2 статті 6 цієї Угоди, якщо одержувач таких доходів є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво або надає у цій Державі незалежні особисті послуги через розташовану там постійну базу, і право або майно, у зв'язку з яким одержано доход, дійсно пов'язані з таким постійним представництвом або постійною базою. У такому випадку застосовуються положення статті 7 або статті 14 залежно від обставин.

Стаття 23**МЕТОД УСУНЕННЯ ПОДВІЙНОГО ОПОДАТКУВАННЯ**

У разі, коли резидент Договірної Держави одержує дохід у другій Договірній Державі, сума податку на цей дохід, який підлягає сплаті у цій другій Договірній Державі стосовно положень цієї Угоди, може кредитуватись проти податку, який стягується у першій Договірній Державі стосовно цього резидента. Сума на кредит, однак, не повинна перевищувати суми податку в першій Договірній Державі на цей дохід, підраховану відповідно до податкового законодавства та інструкцій.

Стаття 24**НЕДИСКРИМІНАЦІЯ**

1. Національні особи Договірних Держав не повинні підлягати у другій Договірній Державі будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, іншому або більш обтяжливому, ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися національні особи цієї другої Держави за тих же обставин.
2. Особи без громадянства, які є резидентами Договірної Держави, не можуть піддаватися в жодній з Договірних Держав будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, іншому або більш обтяжливому, ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким громадяни Держави, що належать до них, піддаються або можуть піддаватися за тих же умов.
3. Оподаткування постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в другій Договірній Державі, не буде менш сприятливим у цій другій Державі, ніж оподаткування підприємств цієї другої Держави, які здійснюють подібну діяльність у цій другій Державі. Це положення не повинно тлумачитись як таке, що зобов'язує одну Договірну Державу надавати резидентам другої Договірної Держави будь-які особисті пільги, звільнення і знижки в оподаткуванні на підставі громадянського статусу або сімейних зобов'язань, які вона надає своїм резидентам.
4. Підприємства Договірної Держави, капітал яких повністю або частково належить або контролюється прямо чи посередньо одним або кількома резидентами другої Договірної Держави, не будуть піддаватися в першій згаданій Державі будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, яке є іншим або більш обтяжливим, ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися інші подібні підприємства першої згаданої Держави.
5. За винятком випадків, коли застосовуються положення пункту 1 статті 9, пункту 8 статті 11 чи пункту 6 статті 12, проценти, роялті та інші виплати, що здійснюються підприємством Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави, повинні з метою визначення оподатковуваних прибутків подібного підприємства вираховуватись за тих же умов, що мають місце, коли вони виплачуються резиденту першої згаданої Держави.
6. Положення цієї статті будуть застосовуватись до податків, на які поширюється ця Угода.

Стаття 25**ПРОЦЕДУРА ВЗАЄМНОГО УЗГОДЖЕННЯ**

1. Якщо особа вважає, що дії однієї або обох Договірних Держав призводять або призведуть до її оподаткування не у відповідності до положень цієї Угоди, вона може, незалежно від засобів захисту, передбачених національним законодавством цих Держав, подати заяву компетентному органу Договірної Держави, резидентом якої вона є, або якщо її

випадок підпадає під дію пункту 1 статті 24, до тієї Договірної Держави, національною особою якої вона є. **[Друге речення пункту 1 статті 25 цієї Угоди ЗАМІНЕНО другим реченням пункту 1 статті 16 Багатосторонньої Конвенції]** ~~[Ця заява повинна бути представлена протягом двох років з моменту першого повідомлення про дії, що призводять до оподаткування, що не відповідає положенням цієї Угоди.]~~

Друге речення пункту 1 статті 16 Багатосторонньої Конвенції замінює друге речення пункту 1 статті 25 цієї Угоди:

**СТАТТЯ 16 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ПРОЦЕДУРА ВЗАЄМНОГО
УЗГОДЖЕННЯ**

Заява повинна бути подана протягом трьох років з моменту першого повідомлення про дію, результатом якої є невідповідність оподаткування положенням [Угоди].

2. Компетентний орган прагнучим, якщо він вважатиме заперечення обґрунтованим і якщо він сам не зможе дійти до задовільного рішення, вирішити випадок за взаємною згодою з компетентним органом другої Договірної Держави з метою уникнення оподаткування, яке не відповідає цій Угоді.

Друге речення пункту 2 статті 16 Багатосторонньої Конвенції застосовується до цієї Угоди:

**СТАТТЯ 16 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ПРОЦЕДУРА ВЗАЄМНОГО
УЗГОДЖЕННЯ**

Будь-яка досягнута домовленість виконується незалежно від будь-яких строків, передбачених національним законодавством [Договірних Держав].

3. Компетентні органи Договірних Держав прагнутимуть вирішувати за взаємною згодою будь-які складні або сумнівні питання, що виникають при тлумаченні або застосуванні цієї Угоди.

4. Компетентні органи Договірних Держав можуть вступати в прямі контакти один з одним з метою досягнення згоди в розумінні попередніх пунктів.

**Стаття 26
ОБМІН ІНФОРМАЦІЄЮ**

1. Компетентні органи Договірних Держав обмінюються інформацією, необхідною для застосування положень цієї Угоди або внутрішнього законодавства Договірних Держав, яка стосується податків, на які поширюється ця Угода, тією мірою, якою оподаткування не протирічить цій Угоді, зокрема, для попередження шахрайства або ухилення від сплати таких податків. Обмін інформацією не обмежується статтею 1 цієї Угоди. Будь-яка інформація, одержана Договірною Державою, буде вважатися конфіденційною, як і інформація, що її одержано по внутрішньому законодавству цієї Держави. Однак якщо інформація вважається секретною в тій Державі, що її надсилає, її буде розкрито тільки особам або органам (включаючи суд та адміністративні органи), що пов'язані з нарахуванням або збором, примусовим стягненням або судовим переслідуванням, або розглядом апеляцій стосовно податків, на які поширюється ця Угода. Такі особи або органи повинні використовувати інформацію тільки для таких цілей, але вони можуть розкривати її в ході відкритого судового засідання або при прийнятті юридичних рішень.

2. У жодному випадку положення пункту 1 цієї статті не будуть тлумачитись як такі, що покладають на компетентні органи однієї з Договірних Держав зобов'язання:

- а) здійснювати адміністративні заходи, такі, що відрізняються від законів адміністративної практики, яка має перевагу в одній з Договірних Держав;
- б) надавати інформацію, яку неможливо одержати за законодавством або у ході звичайного управління в одній з Договірних Держав;
- в) надавати інформацію, яка буде розкривати будь-яку торговельну, підприємницьку, промислову, комерційну або професійну таємницю, або торговельний процес, або інформацію, розкриття якої могло б зашкодити громадському порядку.

Стаття 27

ДИПЛОМАТИЧНІ АГЕНТИ І КОНСУЛЬСЬКІ СЛУЖБОВЦІ

Ніщо у цій Угоді не повинно впливати на фінансові привілеї дипломатичних агентів або консульських службовців згідно із загальними нормами міжнародного права або згідно із положеннями спеціальних угод.

Пункт 1 статті 7 Багатосторонньої Конвенції застосовується та замінює цієї Угоди:

СТАТТЯ 7 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ПОПЕРЕДЖЕННЯ ЗЛОВЖИВАНЬ ПОЛОЖЕННЯМИ ДОГОВОРУ (Положення про тест основної мети)

Незважаючи на будь-які положення [Угоди], пільга, передбачена [Угодою], не надається стосовно виду доходу або капіталу, якщо існують підстави зробити висновок, з урахуванням усіх відповідних фактів та обставин, що одержання цієї пільги було однією з основних цілей будь-яких домовленостей або операцій, які прямо або опосередковано призвели до цієї пільги, якщо не було визначено, що надання цієї пільги за цих обставин буде відповідати цілі і задачі відповідних положень [Угоди].

Стаття 28

НАБУТТЯ ЧИННОСТІ

1. Ця Угода набуває чинності в перший день після останньої з дат, у які відповідні Уряди повідомили один одного у письмовій формі про те, що необхідні конституційні формальності в обох Державах були виконані.
2. Ця Угода набуває чинності:
 - а) стосовно утримування податків у джерела на доход, отримуваний на або після 1 січня календарного року, наступного за роком набуття Угодою чинності; і
 - б) стосовно інших податків на доход за оподатковувани роки, що починаються на або після 1 січня року, наступного за роком набуття Угодою чинності.

Стаття 29

ЗАВЕРШЕННЯ ЧИННОСТІ

Ця Угода залишається чинною до її припинення однією з Договірних Держав. Кожна Договірна Держава може припинити чинність Угоди шляхом передачі через дипломатичні

канали повідомлення про припинення чинності на або після 30 червня будь-якого календарного року, наступного після періоду 5 років за роком, у якому Угода набула чинності.

У такому випадку чинність Угоди буде завершено:

- а) стосовно утримування податків у джерела на доход, отримуваний на або після 1 січня календарного року, наступного за роком отримання повідомлення; і
- б) стосовно інших податків на доход за оподатковувани роки, що починаються на або після 1 січня року, наступного за роком отримання повідомлення.

У засвідчення чого ті, що нижче підписалися, відповідним чином на те уповноважені, підписали цю Угоду.

Вчинено у Джакарті 11 квітня 1996 р. у двох примірниках українською, індонезійською та англійською мовами, причому всі тексти є автентичні. У разі розбіжностей в інтерпретації між українським та індонезійським текстами, перевага надається англійському тексту.

За Уряд України
(підпис)

За Уряд Республіки Індонезії
(підпис)

Протокол

Під час підписання Угоди про уникнення подвійного оподаткування і попередження податкових ухилень стосовно податків на доходи, що була укладена цього дня між Україною і Республікою Індонезія, ті, що нижче підписалися, домовились про те, що наступні положення повинні становити невід'ємну частину цієї Угоди:

До статті 4

Слід розуміти, що термін "місце реєстрації" означає Державу, у якій підприємство інкорпоровано, тобто у якій воно одержало статус юридичної особи.

У засвідчення чого ті, що нижче підписалися, відповідним чином на те уповноважені, підписали цей Протокол.

Вчинено у Джакарті 11 квітня 1996 року у двох примірниках українською, індонезійською та англійською мовами, причому всі тексти є автентичні. У разі розбіжностей в інтерпретації між українським та індонезійським текстами, перевага надається англійському тексту.

За Уряд України
(підпис)

За Уряд Республіки Індонезії
(підпис)